

ΜΟΥΣΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΟΤΥΠΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ

Παράλληλα με την Πρότυπη Στρατιωτική Όρχηστρα ο κ. Καλομοίρης ώργάνωσε την Πρότυπη Στρατιωτική Χορωδία, που έδωσε τελευταία ένα κονσέρτο στη σάλα του Ώδελου. Την ἐγύμνασε ο κ. Σκλάβος με περισσή προσοχή και επιμέλεια. Μας ἐπαρουσίασε ένα ωραίο πρόγραμμα, πολύ μελετημένο, πολύ καλὰ ἐκτελεσμένο. Είπαμε «Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἔχουμε χορωδία. Ὁ τόπος πολιτίζεται.» Καὶ ὅμως πέντε μέρες ἀργότερα θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ δοθῇ αὐτὸ τὸ κονσέρτο. Ἀποστρατεύονται οἱ τραγουδιστάδες, λείπει ἡ στρατιωτικὴ ἐπιβολή, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ.

Εἶναι φρονητῶς ἡ τύχη κάθε προσπάθειας γιὰ νὰ ὁργανώσῃ μιὰν ἀνδρική ἢ γυναικεία χορωδία σὸν τόπο μας. Κάθε τόσο μιὰ μουσικὴ θέληση κατορθώνει νὰ συγκεντρώσῃ τὰ διάφορα μουσικὰ στοιχεῖα πὺν χρειάζονται γιὰ νὰ τὴν καταρτίσουν, γίνεται μιὰ ἐντονη ἐργασία γιὰ λίγον καιρὸ, παρουσιάζεται ἕνα ἀποτέλεσμα ἀπωδότητε ἱκανοποιητικὸ κι' ὕστερα ξαφνικὰ οὐνεὶ, ὡς πὺν νὰ ξαναφανῇ, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἔκα χρόνια μιὰ νέα προσπάθεια, νέα δουλειὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή, κονσέρτα, ἐλπίδες καὶ πάλι τὸ μοιραῖο οὐνεὶ. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν πρωτοῦφερε χορωδία ἀπὸ τὸ Ἀργουόλι ὁ Λαυράγκας ὡς τὴν τελευταία ἐμφάνιση τῆς στρατιωτικῆς χορωδίας τοῦ κ. Σκλάβου.

Ποιὰ ἡ ἀφορμή; Γιατί αὐτὴ ἡ εὐνοϊκὴ ἐργασία νὰ καταλήξῃ σ' αὐτὸ τὸ μοναδικὸ κονσέρτο, πὺν τόσο λίγοι τὸ χάρηκαν καὶ νὰ μὴν ἔχῃ συνέχεια; Πρέπει δυστυχῶς νὰ τὸ ὁμολογήσουμε.

Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει ριζώσει σὲς καρδιές μας. Πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἐνδιαφέρει μονάχα ὅσο μᾶς χρησιμεύει ἐπαγγελματικὰ ἢ ἐπιδεικτικὰ. Οἱ τραγουδιστάδες μίς χορωδίας τί θὰ εἶχαν νὰ κερδίσουν ἀν ἐπὶ γαίαν δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐργασία τοὺς, νὰ τραγουδοῦν ὅλοι μαζί καὶ νὰ μελετοῦν τὴν ἀγνότερη καὶ βαρύτερη μουσικὴ, πὺν ἔχει γραφῇ; Ὑλικῶς τίποτα. Ἀφοῦ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ λούσουν τὴν ψυχὴ τοὺς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀηδία τῆς βιοπάλης, μέσα σὲν κολυμπήθρα τῆς Τέχνης, καὶ νὰ ξαναγεννηθοῦν, καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ θεῖον, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιζητοῦν γιὰ ξεκούραση τὲς ἀντιασθητικὲς συγκινήσεις τῶν κινηματογράφων ἢ τῆς νευρικῆς ὑπερένταση τοῦ πόκερ, ἢ ὅποιαδήποτε ἄλλη ὕλικὴ ἀπόλαυση. Καὶ θὰ περάσουν γενεές πολλὰς γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀκουστοῦν σὸν τόπο μας τα μεγάλα χορικά ἔργα τῶν Μπαχ, Χέντελ, κτλ.

Γιατί φοδοῦμαι πὺς ἔπειτα ἀπὸ τὲς αἰώνιες ἀποτυχίες δλων αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν, θ' ἀργήσῃ πὺν νὰ ξαναβρεθῇ ὁ Σίλουφος, πὺν θὰ ξανακλύσῃ τὸ βράχο.

Ἡ γενικὴ ἀδιαφορία νεκρώνει καὶ παγώνει καὶ τὲς εὐγενικώτερες πρωτοβουλίες.

ΑΥΤΑ ΓΕΡΟΥ

ΓΚΑΙΤΕ

MINION

7 -

Ἡ κυρία, πὺν τῆς εἶχεν ἐμπιστευτὴ τὴ Μινιὸν καὶ πὺν τὴν ἔλεγαν Ναταλία, τὸν ἐπληροφόρησεν δι' ἡ μικρὴ προστατευομένη του φοροῦσε τώρα πὰ γυναικεία φορέματα, μ' ὅσο κι' ἂν τοὺς εἶχε πάντα μεγάλο τρόμο.

—Πὺς πιτύχατε ἀπ' αὐτὴ τὴ θυσία τοῦτη; ἐρώτησε.

—Μονάχα ἡ τύχη τὰ ἔκαμεν ὅλα. Τὰ κοριτοσάκια πὺν μένουν ἐδῶ μαζί τῆς ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ γιορτάζουν με κάποιαν ἐπισημότητα τὰ γεννητούρια τοὺς. Οἱ συγγενεῖς τοὺς τοὺς ἐπιτρέπουνε νὰ δίνουν τὴν ἡμέρ' αὐτὴ δῶρα σὲς φιλενάδες τοὺς. Ἐγὼ ἡ ἴδια προσπαθῶ νὰ δίνω σὲν μικρὴ γιορτὴ ὅλη τὴ δυνατὴ λαμπρότητα, γιὰ νὰ μένῃ ἡ θύμησή τῆς χαραγμένη σὲν θυμητικὸ τῶν παιδιῶν, ἐπειδὴ ἔτσι θὰ μποροῦνε σὲν ζωὴ τοὺς νὰ θυμοῦνται τὲς πὺν εὐτυχισμένες στιγμές. Δὲν εἶνε πολλὸς καιρὸς πὺν ἐπληροῖσαν τὰ γεννητούρια δυὸ μικρῶν ὑποτρόφων μου. Ἐπειδὴ ἦταν πάντα ὑπάκουες τοὺς ὑποσχάθηκα πὺς ἕνας ἄγγελος θὰ τοὺς ἔφερνε τὴν ἀνταμοιβὴ πὺν τοὺς ἀξίζειν. Ἐπερίμεναν τὴν παρουσία του μὲ τὴν πὺν ζωηρὴ ἀνυπομονησία. Κρυφὰ εἶχα διαλέξει τὴ Μινιὸν γιὰ τὸ ῥόλο αὐτὸν. Ὅταν ἦλθεν ἡ μέρα τῆς ἐφόρεσαν ἕνα μακρὺ λευκὸ φόρεμα, τῆς ἔβαλαν ἕνα στέμμα σὲν μέτωπο, κρῖνο σὲν ἕνα χέρι καὶ ἕνα πανέρι σὲν ἄλλο κ' οἱ γυναῖκες πὺν τὴν ἐντυσαν τῆς κολλήσανε σὲς ὤμους χρυσομένα φτερά. Ἦτανε γοητευτικὴ μὲ τὴ μεταμόρφωση αὐτὴ. Τὴ στιγμή πὺν προχώρησε πρὸς τὲς φιλενάδες τῆς ὅλοι σαστισμένοι ἔβγαλαν μιὰ φωνὴ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ φανερώσω τὸ θαυμασμό μου. Τόση ὁμοιότητα εἶχε μὲ τὰγγελικὰ πλάσματα πὺν ἔχει ζωγραφίσει ὁ Ροῦμπενς.

—Νὰ ὁ ἄγγελος! ἐφώναξαν.

Ἐπειτα, τὴν ἴδια στιγμή τὰ παιδάκια τραβήχτηκαν πίσω κι' ὅλα μαζί ἐφώναξαν:

—Εἶναι ἡ Μινιὸν!

Μὰ κανένα δὲν τοῖμοῦσε νὰ πλησιάσῃ.

—Νὰ τὰ δῶρά σας, εἶπεν ἡ Μινιὸν, μοιράζοντας σ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα πὺν εἶχε μέσα σὲν πανέρι.

—Εἶσαι ἄγγελος; ἐρώτησεν ἡ πὺν μικρὴ.

—Θάθελα νὰ εἶμαι, ἀποκρίθηκεν ἡ Μινιὸν.

—Γιατί κρατᾷς αὐτὸ τὸ κρῖνο;

—Ἐπειδὴ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἀγνότητος. Θάθελα νὰχω τὴν καρδιά ἔτσι ἀγνή, ἔτσι ἀνοιχτὴ ὡς τὸ λουλούδι αὐτό.

—Εἶναι ἀληθινὰ τὰ φτερά πὺν;

—Ὅχι, δὲν εἶναι παρὰ ἡ εἰκόνα ἐκείνων πὺν θάχω μιὰ μέρα.

Ἀπαντοῦσε σ' ὅλες τὲς ἐρώτησεις μὲ καλωσύνη, μὰ καὶ μὲ σοβαρότητα, σάν νὰ εἶχε γίνῃ ἀληθινὰ ἕνα μὲ τὸ πρόσωπο πὺν παρὰσταινεν. Ὅταν οἱ μικρὲς περίεργες ἔπαψαν τὲς ἐρώτησές τοὺς καὶ ἡ γοητεία ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ σὲν πραγματικότητα, θέλησα νὰ γόσω τὴ Μινιὸν μὰ ἐκείνη μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ τῆς βγάλω τὰ συμβολικὰ αὐτὰ φορέματα, καὶ παίρνοντας τὴν κινδάρα τῆς τραγοῦδῃ με τὴν ἐκφραση πὺν ἔδερε: